

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/26/2019
Identifikačné číslo spisu:	8712212433
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8712212433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne W. B., bytom v G., L. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Borisom Bednárom, so sídlom v Poprade, Štefánikova 873/9, proti žalovaným 1/ D. Y., bytom v G., A. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Marcelom Kohútom, advokátom so sídlom v Poprade, Námestie sv. Egídia 95 a 2/ Okresnému stavebnému bytovému družstvu Poprad, so sídlom v Poprade, Moyzesova 3368, IČO: 36 168 815, zastúpenému spoločnosťou Hudzík & Partners s.r.o., so sídlom v Poprade, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Hudzík, o určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 13C/93/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 16. apríla 2018 sp. zn. 12Co/16/2017 spolu s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 5. júna 2018 sp. zn. 12Co/16/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. augusta 2016 č.k. 13C/93/2012-260 žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáha určenia neplatnosti kúpnej zmluvy k bytu (z obsahu však vyplýva, že ide o zmluvu o prevode vlastníctva bytu), ktorú uzavreli žalovaní 18. novembra 2010. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určení, pretože rozhodnutie o určení neplatnosti predmetnej zmluvy má vplyv na jej právne postavenie. Žalobkyňa v danom prípade tvrdí, že jej nájomný vzťah k predmetnému bytu nezanikol a teda v prípade úspechu by mala nárok domáhať sa odpredaja predmetného bytu do svojho vlastníctva. Podľa názoru súdu prvej inštancie konaniu o určenie neplatnosti zmluvy nebráni ani skutočnosť, že na tunajšom súde je vedené konanie (sp. zn. 20C/9/2011), v ktorom sa žalovaný 1/ domáha uloženia povinnosti žalobkyni vypratať predmetný byt, pretože o nároku na určenie neplatnosti zmluvy môže byť rozhodnuté aj v samostatnom konaní. Pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzavretej medzi žalovanými 1/

a 2/ 18. novembra 2010 je podľa súdu prvej inštancie podstatné, či v čase uzavretia tejto zmluvy trval nájomný vzťah žalobkyne k predmetnému bytu, pretože ak by tento nájomný vzťah trval, bola by vyššie uvedená nájomná zmluva uzavretá v rozpore s ust. § 16, ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb., v zmysle ktorého v prípade, že nájomný vzťah trvá, byt možno previesť iba do vlastníctva nájomcu. Žalovaný 1/ preukázal, že žalobkyni dal výpoveď z nájmu predmetnému bytu. Taktiež bolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že žalobkyňa výpoveď neprevzala, a preto bolo podstatné posúdenie skutočnosti, či sa výpoveď žalobkyne môže považovať za doručenie na základe fikcie doručenia. Žalovaný 1/ dal žalobkyni výpoveď z nájmu listom z 13. novembra 2009. Vzhľadom na sporné skutočnosti bolo podľa súdu prvej inštancie podstatné posúdiť, či sa žalobkyňa v mieste doručenia zdržiavala 22. decembra 2009, kedy bola zásielka neúspešne doručovaná. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že aj keby žalobkyňa svoje tvrdenia preukázala, nemožno konštatovať, že 22. decembra 2009 sa v mieste doručovania nezdržiavala, naopak má za to, že v uvedený deň sa v mieste doručovania zdržiavala, iba v čase doručovania zásielky nebola zastihnutá. Na základe uvedeného pri doručení výpovede je podľa súdu prvej inštancie možné uplatniť fikciu doručenia, a preto sa výpoveď z nájmu považuje za doručenie 12. januára 2010, kedy bola žalovanému 2/ vrátená. Výpovedná lehota teda v zmysle ustanovenia § 710 ods. 3 Občianskeho zákonníka, veta druhá, začala plynúť 1. februára 2010 a skončila 30. apríla 2010 a týmto dňom zanikol nájom bytu žalobkyne. Keďže v konaní bolo preukázané, že nájom bytu žalobkyne zanikol vyššie uvedeným dňom, nemožno podľa súdu prvej inštancie konštatovať, že by zmluva o prevode vlastníctva bytu uzavretá medzi žalovanými 1/ a 2/ bola v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 16, ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb. v znení noviel, a teda že by bol daný dôvod neplatnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom zo 16. apríla 2018 sp. zn. 12Co/16/2017 spolu s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 5. júna 2018 sp. zn. 12Co/16/2017 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že zmluva o prevode vlastníctva družstevného bytu, ktorú uzavreli 18. novembra 2010 žalovaný 1/ ako nadobúdateľ a žalovaný 2/ ako prevádzajúci, týkajúca sa prevodu vlastníctva k bytu č. 121 na I. poschodí bytového domu E., nachádzajúceho sa v G. na ulici L. XX, zapísaného na LV č. XXXX pre k.ú. G. a spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 4971/239136 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, je neplatná. Žalovaných 1/ a 2/ zaviazal nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, pričom o výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Uviedol, že podstatným pre posúdenie danej právnej veci je, či nájom žalobkyne zanikol predtým, ako bola uzavretá zmluva medzi žalovanými 1/ a 2/. Ak by zmluva medzi žalovanými bola uzavretá v čase trvania nájmu žalobkyne, bola by neplatná pre rozpor s § 16 ods. 1 zákona 182/1993 Z.z. (byt, ktorého nájomcom je fyzická osoba, môže vlastník domu previesť do vlastníctva len tomuto nájomcovi, ak nie je nájom bytu dohodnutý na určitý čas). Zánik nájmu žalovaný 2/ odvodzuje od toho, že žalobkyni bola daná výpoveď z nájmu bytu, táto si ju neprevzala. V danom prípade bolo podstatné, či zásielka s výpoveďou z nájmu, ktorá bola doručovaná žalobkyni, bola alebo nebola doručená v súlade s § 45 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, najmä či sa pokus o doručenie uskutočnil v čase, kedy sa žalobkyňa zdržiavala na adrese svojho bydliska, a či nastala fikcia doručenia ustanovená v § 46 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Od 23. decembra do 6. januára nasledujúceho roka sa žalobkyňa nezdržiavala na adrese svojho bydliska, aby bola výpoveď platne doručená, musela byť doručovaná žalobkyni 22. decembra v čase, kedy ešte neodišla na chatu do D.. Žalobkyňa tvrdila, že od 21. alebo 22. decembra bola na chate až do 6. januára nasledujúceho roka. Uviedla, že na chatu išla v deň, kedy bol syn poslednýkrát v škole. Odvolací súd zistil, že zimné prázdniny v tomto školskom roku sa začali dňa 23. decembra 2009, a teda žalovaná na chatu išla dňa 22. decembra 2009, nie je známe kedy presne. V konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa sa určite zdržiavala v mieste trvalého bydliska v čase doručovania výpovede. Údaj o dni doručovania výpovede bol na obálke prepisovaný a nevyplyva z neho čas doručovania, čo znižuje jeho dôveryhodnosť a vylučuje mať za preukázané len z doručenky, že doručovanie zásielky sa uskutočnilo 22. decembra v čase pred odchodom žalobkyne. Odvolací súd uviedol, že z výpovedí žalobkyne nevyplyva jednoznačne, že z domu odišla až večer 22. decembra, a teda že v čase doručovania sa ešte zdržiavala doma. Za takéhoto stavu nemožno uzavrieť, že žalobkyňa sa v čase doručovania zdržiavala v mieste trvalého bydliska a bolo teda možné použiť postup podľa § 46 Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 388 CSP zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel. Predmetom tohto

konania bolo len určenie neplatnosti zmluvy medzi žalovaným 1/ a 2/, nárok žalobkyne na uloženie povinnosti žalovanému 2/ uzavrieť s ňou zmluvu o prevode bytu bol už predtým právoplatne vylúčený na samostatné konanie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odôvodňoval ustanovením § 420 písm. e/ CSP, nakoľko rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Namieta, že odvolací súd svojvoľne zmenil obsah vykonaného dokazovania, ak zmenil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že uviedol, že z výpovede žalobkyne nevyplýva jednoznačne, že z domu odišla až večer 22. decembra 2009, a teda, že v čase doručovania sa ešte zdržiavala doma. Podľa žalovaného 2/ v konaní bolo preukázané, že v deň náhradného doručenia 22. decembra 2009 sa žalobkyňa zdržiavala v mieste svojho bydliska a až večer odišla na chatu. A teda mala možnosť si zásielku vyzdvihnúť. Navyše, keďže zásielka bola uložená na lehotu 18 dní, ako to vyplýva z údajov na zásielke a vrátená bola žalovanému 2/ až 12. januára 2010, aj po návrate z chaty mala žalobkyňa možnosť zásielku si vyzdvihnúť, keďže ako uviedla od 6. januára 2010 už bola doma. Zásielka bola uložená u poštového doručovateľa do 9. januára 2010. Žalovaný 2/ namieta odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/179/2010. Dovolateľ je toho názoru, že súdom prvej inštancie bolo preukázané, že v čase doručenia sa žalobkyňa zdržiavala v mieste doručenia a napriek tejto skutočnosti odvolací súd aj napriek vyššie cit. rozhodnutiu najvyššieho súdu túto skutočnosť posúdil odlišne. V zmysle § 432 ods. 2 CSP má dovolateľ za to, že odvolací súd nesprávne právne posúdil postup podľa § 46 O.s.p., ak vyhodnotil, že ustanovenia o náhradnom doručovaní v danom prípade nie je možné použiť. Dovolateľ navrhuje rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhol dovolaniu žalovaného 2/ vyhovieť.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla dovolaniu žalovaného 2/ odmietnuť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 431 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Žalovaný 2/ vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/ CSP z dôvodu, že v odvolacom konaní rozhodoval nesprávne obsadený súd.

15. V zmysle citovaného ust. § 420 písm. e/ CSP dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom o prípad nesprávne obsadeného súdu ide aj vtedy, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca (napr. II. ÚS 136/2008 z 5. novembra 2008). Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava SR v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svoji, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o súdoch“), zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch).

16. Podľa ust. § 51 ods. 1 zákona o súdoch, ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Súdny úradník sa pridelujú veci podľa rozvrhu práce tak, aby sa zabezpečilo ich rovnomerné zaťaženie a riadny chod súdu.

17. Podmienka náhodného výberu je splnená vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov (§ 51 ods. 2 zákona o súdoch).

18. Ak nie je možné prideliť vec náhodným výberom a ide o potrebu pridelenia veci na rozhodnutie bez zbytočného odkladu v prípadoch rozhodovania o ustanovení obhajcu, o príkaze na zatknutie, o väzbe, o príkaze na domovú prehliadku, o príkaze na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, o príkaze na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov, o príkaze na vyšetrovanie duševného stavu, o súhlase na použitie informačno-technických prostriedkov, o neodkladnom opatrení podľa osobitného zákona a v ďalších prípadoch ustanovených osobitným zákonom, veci sa pridávajú v súlade s rozvrhom práce spôsobom určeným v rozvrhu práce tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Podľa ust. § 51 ods. 4 písm. d/ zákona o súdoch, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

19. V prejednávanom spore vec napadla na Krajský súd v Prešove 16. februára 2017. Podateľňou bol spis zapísaný do senátu 12Co/16/2017 - JUDr. Romanovi Tóthovi po negatívnej lustrácii. Keďže JUDr. Roman Tóth ukončil výkon funkcie sudcu 31. decembra 2017, nerozhodnuté veci boli prideľované náhodným výberom medzi všetkých sudcov vybavujúcich agendu Co. Predmetný spis bol následne pridelený na predjednanie senátu 19Co - JUDr. Zlaty Simkovej, a to dňa 3. januára 2018. Tajomníčkou senátu C. J. po konzultácii s predsedníčkou senátu JUDr. Zlatou Simkovou, ktorej predmetná vec bola pridelená, bolo opätovne urobené preskúmanie spisu, pri ktorom bolo zistené, že na č.l. 173 spisu sa nachádza uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Co/124/2014 zo dňa 30. decembra 2014, ktorým v tom čase člen senátu 8Co a referujúci sudca Mgr. Miloš Kolek zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podľa všeobecných pravidiel prideľovania vecí v bode 4 ods. 2 je okrem iného uvedené, že „vec môže byť prevedená do správneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej vety k prevodu veci do správneho súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia.“

20. Aj napriek tomu, že zastupujúcou tajomníčkou senátu C. J. bolo JUDr. Simkovej podané vysvetlenie v znení vyššie uvedenom, JUDr. Zlata Simková trvala na tom, že je nezákonnou sudkyňou a vec správne má prejednať senát 23Co - Mgr. Miloš Kolek, ktorý vo veci konal, vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Podľa bodu 1.1 Špecifických pravidiel prideľovania vecí Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2018, aj 2017: „Vec zrušená odvolacím súdom a vrátená prvostupňovému súdu a znovu predložená na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania a o súvisiacich výrokoch (vrátane samostatného rozhodovania o trovách konania) sa zapisuje do súdneho registra pod novú spisovú značku tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil.“ Z uvedeného dôvodu predsedníčka senátu JUDr. Zlata Simková trvá na tom, že mala byť vec Okresného súdu Poprad sp. zn. 13C/93/2017 v zmysle bodu 1.1 Špecifických pravidiel prideľovania vecí Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2018 zapísaná do senátu 23Co - Mgr. Miloš Kolek.

21. Na základe opatrenia predsedníčky Krajského súdu v Prešove, podľa ktorej mala byť v zmysle Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove vec sp. zn. 12Co/16/2017 zapísaná do senátu 23Co Mgr. Milošovi Kolekovi, prerozdělila vec senátu 23Co.

22. Žalovaný 2/ tak neopodstatnene namieta existenciu vady v zmysle § 420 písm. e/ CSP.

23. V danom prípade žalovaný 2/ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

23.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto

právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

23.2. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

23.3. V zmysle zákonných ustanovení odvolací súd môže len konštatovať, že výsledok posúdenia prípustnosti dovolania je teda podmienený tým, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky. K uvedenému odvolací súd poznamenáva, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania.

23.4. Dovolací súd sa preto vzhľadom na uvedené najskôr zaoberal tým, či sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

23.5. Dovolateľ v dovolaní namietať nesprávne „právne posúdenie“ otázky náhradného doručenia výpovede z nájmu bytu žalobkyni, a v dôsledku toho namietať, že došlo k zániku nájmu bytu. Dovolací súd poukazuje na to, že súdy pri rozhodovaní vychádzali zo skutočnosti, že v konaní nebolo preukázané, že žalobkyňa sa určite zdržiavala v mieste trvalého bydliska v čase doručovania výpovede.

23.6. Dovolateľ namieta, že odvolací súd svojvoľne zmenil obsah vykonaného dokazovania, ak zmenil rozsudok súdu prvej inštancie s tým, že uviedol, že z výpovede žalobkyne nevyplýva jednoznačne, že z domu odišla až večer 22. decembra 2009, a teda, že v čase doručovania sa ešte zdržiavala doma. Podľa žalovaného 2/ v konaní bolo preukázané, že v deň náhradného doručenia 22. decembra 2009 sa žalobkyňa zdržiavala v mieste svojho bydliska a až večer odišla na chatu. A teda mala možnosť si zásielku vyzdvihnúť. Takáto argumentácia predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa CSP vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní dovolateľa absentuje. Dovolateľ sa de facto domáha opätovného právneho posúdenia ním tvrdeného skutkového stavu v jeho prospech. Takéto tvrdenia nemožno považovať za právnú otázku vymedzenú zákonom predpokladaným spôsobom.

24. Pokiaľ žalovaný 2/ namieta odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/179/2010, najvyšší súd nad rámec vyššie uvedeného poukazuje na to, že odvolací súd sa od uvedeného rozhodnutia neodklonil, nakoľko vychádzajúc z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že zdržovanie sa v mieste doručenia je vylúčené, ak by bol v čase doručovania napr. na dovolenke. Obsah slov „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“ je vecou konkrétneho prípadu.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ v časti, v ktorej namietať vady zmätočnosti podľa § 420 písm. e/ CSP odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietať nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.